

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֶׁת בְּרֵאשִׁית

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כּוֹר ב' - חֻלַּק כ"ג

קוֹנְטֵרְס 53

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א ל"פ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

לא תשבת מפני זרעו

ספר
הזוהר
הקדוש
המחולק

כרך א'

הרי אנחנו לומדים בספר
הזוהר הקדוש לעילוי
שכינת עוזינו ולהרים קרן
מזל ישראל ולסתום פי
כל הצרים אותנו, עליונים
ופחתונים ולהחזיר העטרה
ליושנה ויאמר די לצרותינו
וישראל ישכון לבטח
ולטהר את האור בארצנו
הקדושה, אמן בן יהי רצון.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

יחדר אינו בבנינו ושמחינו בתיקונינו

וההוא אתער ליה לאתאחדא בנהורא הוורא
(ע"א עלאה).

וְדָא תְּכֻלָּא אוּכְמָא לְזַמְנִין אֲתַהְדֵּר סוּמְקָא.
וְהַהוּא נְהוּרָא הוּרָא דְעֵלְיָה לָא אֲשַׁתְּפִי
לְעֵלְמִין דְּהָא חוּרָא הוּא תְּדִיר. אֲבָל הָאִי
תְּכֻלָּא אֲשַׁתְּפִי לְגוּוּנִין אֲלִין. לְזַמְנִין תְּכֻלָּא אוּ
אוּכְמָא. וְלְזַמְנִין סוּמְקָא. וְהָאִי אֲתַאחִיד
לְתַרִּין סְטָרִין. אֲתַאחִיד לְעֵילָא בְּהַהוּא נְהוּרָא
(ע"א עלאה) חוּרָא. אֲתַאחִיד לְתַתָּא בְּהַהוּא מְלָה
דְּתַחֲתוּי דְּמַתְּקָנָא בִּיהַּ לְאַנְהָרָא (מלון דשונין ליה
ל'ארלקא) וְלֵאֲתַאחִידָא בִּיהַּ.

וְדָא אֲכֻלָּא תְּדִיר וְשַׁצִּי לְהַהוּא מְלָה דְּשׁוּיִין
לִיהַּ. דְּהָא בְּכָל מַה דְּאֲתַדְּבַק בִּיהַּ לְתַתָּא
וְשְׂרָיָא עֵלּוּי הַהוּא נְהוּרָא תְּכֻלָּא שַׁצִּי לִיהַּ
וְאֲכִיל לִיהַּ. בְּגִין דְּאוּרְחוּי הוּא לְשִׁיצָאָה
וְלְמַהוּי אֲכִיל. דְּהָא בִּיהַּ תְּלִיָּא שַׁצּוּ דְּכֻלָּא
מוֹתָא דְּכֻלָּא. וּבְגִינֵי כֻךְ אִיהִי אֲכִיל כָּל מַה
דְּאֲתַדְּבַק בִּיהַּ לְתַתָּא.

וְהַהוּא נְהוּרָא חוּרָא דְּשְׂרָיָא עֵלּוּי לָא אֲכִיל
וְלָא שַׁצִּי לְעֵלְמִין וְלָא אֲשַׁתְּפִי
נְהוּרִיָּה. וְעַל דָּא אָמַר מִשָּׁה פִּי יִי אֱלֹהֵיךְ אֵשׁ
אוּכְלָה הוּא. אוּכְלָה וְדָאִי. אֲכִיל וְשַׁצִּי כָּל מַה
דְּשְׂרָיָא תַּחֲתוּי. וְעַל דָּא אָמַר יִי אֱלֹהֵיךְ וְלָא
אֱלֹהֵינוּ. בְּגִין דְּמִשָּׁה בְּהַהוּא נְהוּרָא חוּרָא
דְּלַעִילָא הוּהוּ דְּלָא שַׁצִּי וְלָא אֲכִיל.

הָא חֲזִי, לִית לִיהַּ אֲתַעְרוּתָא לְאַתְדִּלְקָא הָאִי
נְהוּרָא תְּכֻלָּא לְאַתַּאחִידָא בְּנְהוּרָא
חוּרָא, אֲלָא עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל דְּאֲנוּן מִתְּדַבְּקוֹן
בִּיהַּ תַּחֲתוּי.

וְהָא חֲזִי, אַף עַל גַּב דְּאַרְחִיָּה דְּהָאִי נְהוּרָא
תְּכֻלָּא אוּכְמָא לְשִׁיצָאָה כָּל מַה
דְּאֲתַדְּבַק בִּיהַּ תַּחֲתוּי. יִשְׂרָאֵל מִתְּדַבְּקוֹן בִּיהַּ
תַּחֲתוּי וְקִימָן בְּקִיּוּמָא הָדָא הוּא דְּכַתִּיב,

לְהַאָּחוּז בְּאוּר הַלְבָן (העליון).
וְהַתְּכַלֵּת הַשְּׁחַר הַזֶּה לְפַעֲמִים
חוּזָר לְהִיּוֹת אָדָם. וְאוֹתוֹ אוּר לְבָן
שַׁעֲלִיו לֹא מִשְׁתַּנֶּה לְעוֹלָמִים,
שְׁהֵרִי הוּא תְּמִיד לְבָן, אֲבָל
תְּכַלֵּת זֶה מִשְׁתַּנֶּה לְגוּוּנִים הַלְלוּ.
לְפַעֲמִים תְּכַלֵּת אוּ שְׁחַר,
וְלְפַעֲמִים אָדָם, וְזֶה נֶאֱחָז לְשַׁנִּי
צְדָדִים. נֶאֱחָז לְמַעְלָה בְּאוֹתוֹ אוּר
(עליון) לְבָן. נֶאֱחָז לְמַטָּה בְּדָבָר
הַהוּא שְׁתַּחֲתִּיּוֹ שְׁמַתְקָן בּוֹ
לְהֵאִיר (דְּבָרִים שְׁשִׁמִּים לוֹ לְהַדְּלִק)
וְלְהַאָּחוּז בּוֹ.

וְזוֹ אוּכְלַת תְּמִיד וּמִשְׁמִידָה
לְאוֹתוֹ דְּבָר שְׁשִׁמִּים לָהּ. שְׁהֵרִי
בְּכָל מַה שְׁנֹדְבַק בּוֹ לְמַטָּה
וְשׁוּרָה עֵלּוּי, אוֹתוֹ אוּר תְּכַלֵּת
מִשְׁמִיד אוֹתוֹ וְאוּכַל אוֹתוֹ, מִשׁוּם
שְׁדַרְכוּ הִיא לְהַשְׁמִיד וְלַהֲיִית
אוּכַל, שְׁהֵרִי בּוֹ תְּלִיָּה הַשְׁמִדָת
הַכֵּל, מִנּוֹת שֶׁל הַכֵּל. וְלִכְּנָן הִיא
אוּכְלַת כָּל מַה שְׁנֹדְבַק בָּהּ
לְמַטָּה.

וְאוֹתוֹ אוּר לְבָן שְׁשׁוּרָה עֵלּוּי לֹא
אוּכַל וְלֹא מִשְׁמִיד לְעוֹלָמִים וְלֹא
מִשְׁתַּנֶּה אוּרוֹ, וְעַל זֶה אָמַר מִשָּׁה
כִּי ה' אֱלֹהֵיךְ אֵשׁ אֲכֻלָּה הוּא.
אֲכֻלָּה וְדָאִי אוּכַל וּמִשְׁמִיד כָּל
מַה שְׁשׁוּרָה תַּחֲתִּיּוֹ. וְעַל זֶה אָמַר
ה' אֱלֹהֵיךְ וְלֹא אֱלֹהֵינוּ, מִשׁוּם
שְׁמִשָּׁה בְּאוֹתוֹ אוּר לְבָן
שְׁלַמְעֵלָה הִיָּה שְׁלֵא הַשְׁמִיד וְלֹא
אֲכַל.

בָּא רָאָה, אִינן לוֹ הַתַּעְרוּרוֹת
לְהַדְּלִק הָאוּר הַתְּכַלֵּת הַזֶּה
לְהַתַּאחֵד בְּאוּר לְבָן אֲלָא עַל יְדֵי
יִשְׂרָאֵל שְׁהִים נְדָבְקִים בּוֹ תַּחֲתִּיּוֹ.
וְכֹא וְרָאָה, אַף עַל פִּי שְׁדַרְךָ שֶׁל
הָאוּר תְּכַלֵּת וְשְׁחַר הַזֶּה לְהַשְׁמִיד
כָּל מַה שְׁנֹדְבַק בּוֹ תַּחֲתִּיּוֹ, יִשְׂרָאֵל
נְדָבְקִים בּוֹ תַּחֲתִּיּוֹ וְעוֹמְדִים
בְּקִיּוּם. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (דְּבָרִים ד') וְאַתֶּם
הַנְּדָבְקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים. בְּה'
אֱלֹהֵיכֶם וְלֹא אֱלֹהֵינוּ [אָלָא בְּה'

אלהיכם), באותו אור תכלת שחור שאוכל ומשמיד כל מה שנדבק בו תחתיו, ואתם מתדבקים בו ונקימים, שכתוב חיים כלכם היום.

ועל האור הלכן שרוי למעלה אור נסתר שמקיף אותו, וסוד עליון כאן. והכל תמצא בשלהבת שעולה וחקמות של העליונים בה. בא ר' פנחס ונשקו. אמר, ברוך הרחמן שנפגשנו כאן. הלכו עם רבי פנחס שלשה מילין.

חזרו רבי שמעון והחברים. אמר רבי שמעון, זה שאמרנו סוד החכמה הוא ביחוד הקדוש שמשום כך ה"א אחרונה של השם הקדוש הוא אור תכלת שחר שנאחו ביה"ו, שהיא אור לכן שמאיר.

בא ראה, לפעמים האור התכלת ד', ולפעמים ה'. אלא בזמן שלא נדבקים בו ישראל למטה להדליק אותו להאחו באור הלכן הוא ד', ולפעמים שמעוררים אותו להתחבר עם האור הלכן, אז נקרא ה'. מנין לנו? שכתוב (שם כב) כי יהיה נערה בתולה. נער כתוב בלי ה', מה הטעם? משום שלא התחברה בזכר, ובכל מקום שלא נמצאים זכר ונקבה, ה"א לא נמצאת ועולה משם, ונשא ד'.

שהרי היא כל זמן שמתחברת באור הלכן שמאיר נקראת ה', שהרי אז הכל מתחבר כאחד. היא נדבקת באור הלכן, וישראל נדבקים בה (למשל) ועומדים תחתיה להדליק אותה, ואז הכל אחד. וזהו סוד הקרבן, שהעשן שעולה מעורר אותו לאור התכלת הנה להדליק. וכשנדלק, מתחבר באור הלכן, והנה דולק

ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים. ביי אלהיכם ולא אלהינו (אלא ביי אלהיכם). בההוא נהורא תכלא אוכמא דאכיל ושצי כל מה דאתדבק ביה תחותיה. ואתון מתדבקן ביה וקיימי. דכתיב חיים כלכם היום.

ועל נהורא חוורא, שרייא לעילא נהורא סתימא דאקיף ליה. ורזא עלאה הכא. וכלא תשפח בשלהובא דסליק וחקמתין דעליונין ביה. אתא רבי פנחס ונשקיה. אמר ברין רחמנא דאיערענא הכא. אזלו עמיה דרבי פנחס תלת מילין.

אחריו רבי שמעון וחברייא. אמר רבי שמעון הא דאמרן רזא דחקמתא איהו ביחודא קדישא. דבגין כך ה"א בתראה דשמא קדישא איהו נהורא תכלא אוכמא דאתאחיד ביה"ו דהוא נהורא חוורא דנהיר. הא חזי, לזמנין האי נהורא תכלא ד'. ולזמנין ה'. אלא בזמנא דלא מתדבקן ביה ישראל לתתא לאדלקא ליה לאתאחדא בנהורא חוורא, איהו ד'. ולזמנא דמתערי ליה לאתחברא עם נהורא חוורא כדין אקרי ה'. מנלן דכתיב, (דברים כב) פי יהיה נערה בתולה, נער פתיב בלא ה'. מאי טעמא בגין דלא אתחברת בדכוורא. ובכל אתר דלא אשתפחו דכר ונוקבא, ה"א לא אשתכח וסלקא מתמן ואשתאר ד'.

דהא איהי כל זמנא דאתחבר בנהורא חוורא דנהיר אקרי ה'. דהא כדין פלא אתחבר כחדא. איהי אתדבקת בנהורא חוורא, וישראל מתדבקן בה (ד"א ל"ג לתתא) וקיימא תחותיה לאדלקא לה. וכדין פלא חד. ודא הוא רזא דקרבנא. דתננא דסליק אתער ליה להאי נהורא תכלא לאדלקא. וכד

אֲתָדֶלֶק אֶתְחַבֵּר (דף נא ע"ב) בְּנִהוּרָא חֲוֵירָא
וְשִׁרְגָא דְלִיק בְּיַחְוּדָא חַד.

וּבְנִין דְאַרְחִיחַ דְהָאֵי נְהוּרָא תְכֵלָא לְשִׁיצָאָה
וְלִמְהוּי אָכִיל כָּל מַה דְאַתְדַּבֵּק בֵּיה
תְּחוּתִיחַ. כַּד רַעוּא אֲשַׁתְּפַח וְשִׁרְגָא דְלִיק
בְּחַבְוּרָא חַד כְּדִין כְּתִיב, (מלכים א יח) וַתְּפוֹל אֵשׁ
ה' וַתֹּאכַל אֶת הָעוֹלָה וְגו'. וְכַדִּין אֲתִיזְדַּע
דְּהֵיחַי שִׁרְגָא דְלִיק בְּחַבְוּרָא חַד וְקַשְׁוּרָא
חַד. נְהוּרָא תְכֵלָא אֲתַדַּבֵּק בְּנִהוּרָא חֲוֵירָא
וְאִיהוּ חַד. אָכִיל תְּחוּתִיחַ תְּרַבִּין וְעַלְוִין.
דְּמִשְׁמַע דְּהָא לֹא אָכִיל (נ"א וְאִיהוּ וְעַלְוִין דְּהָא לֹא אָכִיל)
תְּחוּתִיחַ, אֶלֶּא בְּזַמְנָא דְאִיהוּ סְלִיק (נ"א דְלִיק)
וְכֵלָא אֲתַקְשֵׁר וְאֲתַחַבֵּר בְּנִהוּרָא חֲוֵירָא.
וְכַדִּין שְׁלֵמָא דְעַלְמִין פְּלֵהוּ, וְכוּלָא אֲתַקְשֵׁר
בְּיַחְוּדָא חַד.

וְלִבְתַּר דְּסִיִּים לְשִׁיצָאָה תְּחוּתִיחַ הָאֵי
נְהוּרָא תְכֵלָא, מְתַדַּבֵּקִין בֵּיה
תְּחוּתִיחַ כְּהִי וְלִיּוּאֵי וְיִשְׂרָאֵל. אֵלִין בְּחַדְוָה
דְּשִׁיר. וְאֵלִין בְּרַעוּתָא דְלִבָּא וְאֵלִין בְּצִלוּתָא.
וְשִׁרְגָא דְלִיק עַלְיֵהוּ. וְאֲתַדַּבֵּקוּ נְהוּרִין כְּחַד
וְנְהִירִין עַלְמִין וּמְתַבְּרִין עַלְאִין וְתַתְּאִין.

וְכַדִּין וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים
כְּלַכֶּם הַיּוֹם. וְאַתֶּם, אַתֶּם מִיבְעֵי לִיחַ.
אֶלֶּא ו' לְאוֹסְפָא עַל תְּרַבִּין וְעַלְוִין דְּאֲנוּן
מְתַדַּבֵּקִין בֵּיה וְאָכְלִין וְשִׁצָּאֵן. וְאַתּוּן
מְתַדַּבֵּקִין בֵּיה בְּהֵוּא נְהוּרָא תְכֵלָא אוּכְמָא
דְּאָכְלָא וְאַתּוּן קִימִין הָדָא הוּא דְכְּתִיב חַיִּים
כְּלַכֶּם הַיּוֹם. (ס"א וַתְּכַלֵּת וְאַרְבָּנוֹ), כָּל גְּוֹוִינִין טְבִין
לְחַלְמָא, כַּד מְתַכְלָא דְאִיהוּ אָכִיל וְשִׁצֵּי
תְּדִיר. וְאִיהוּ אֵילְנָא דְבֵיה מוּתָא וְשִׁרְיָא עַל
עַלְמָא תַתְּאָה. וּבְגִין דְכֵלָא שִׁרְיָא תְּחוּתִיחַ
אִיהוּ אָכִיל וְשִׁצֵּי.

בְּיַחְוּד אָחַד.
וּמִשּׁוּם שְׂדִרְכוּ שֶׁל הָאֹר תְּכַלֵּת
הִנֵּה לְהַשְׁמִיד וְלִהְיוֹת אוֹכֵל כָּל מַה
שְׂנַדְבֵּק בּוֹ תַּחְתִּיו. כְּשִׁרְצוֹן נִמְצָא
וְגַר דּוֹלֵק בְּחַבְוּר אָחַד, אִז כְּתוּב
(מלכים-א יח) וַתְּפוֹל אֵשׁ ה' וַתֹּאכַל אֶת
הָעוֹלָה וְגו'. וְאִז נִדְעַ שְׂאוּתוֹ נַר
דּוֹלֵק בְּחַבְוּר אָחַד וְקַשֵּׁר אָחַד.
אוֹר תְּכַלֵּת נִדְבֵּק בְּאוֹר לְבָן וְהוּא
אָחַד. אוֹכֵל תַּחְתִּיו חֲלָבִים וְעוֹלוֹת
שְׂמִשְׁמַע שְׁנֵה לֹא אוֹכֵל (נ"א וְהוּא
וְעוֹלוֹת שְׂדִיר לֹא אוֹכֵל) תַּחְתִּיו, אֶלֶּא בְּזַמְנִין
שְׁהוּא עוֹלָה (דוֹלֵק) וְהַכֵּל נִקְשֵׁר
וּמְתַחַבֵּר בְּאוֹר הַלְבָן, וְאִז הוּא
שְׁלוֹם הָעוֹלָמִים כְּלָם, וְהַכֵּל נִקְשֵׁר
בְּיַחְוּד אָחַד.

וְאַחַר שְׁסִים לְהַשְׁמִיד תַּחְתִּיו אוֹר
תְּכַלֵּת זֶה, מְתַדַּבֵּקִים בּוֹ תַּחְתִּיו
כְּהִינִים לְוִים וְיִשְׂרָאֵל. אֵלֶּה בְּחַדוֹת
הַשִּׁיר, וְאֵלֶּה בְּרַצוֹן הַלֵּב, וְאֵלֶּה
בְּתַפְלָה. וְגַר דּוֹלֵק עַלְיֵהֶם.
וְנִדְבֵּקִים הָאוֹרוֹת כְּאָחַד וּמְאִירִים
הָעוֹלָמוֹת, וּמְתַבְּרִים עַלְוִינִים
וּתַחְתּוֹנִים.

וְאִז וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם
חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם. וְאַתֶּם? אַתֶּם
צְרִיף לְכַתֵּב! אֶלֶּא ו' - לְהוֹסִיף עַל
חֲלָבִים וְעוֹלוֹת שְׁהֶם נִדְבָקִים בּוֹ
וְאוֹכְלִים וּמִשְׁמִידִים, וְאַתֶּם
מְתַדַּבֵּקִים בּוֹ בְּאוֹתוֹ אוֹר תְּכַלֵּת
שְׁחַד שְׂאוּכְלַת וְאַתֶּם קְיָמִים. זֶהוּ
שְׂכַתוּב חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם. (ס"א וַתְּכַלֵּת
וְאַרְבָּנוֹ) כָּל הַגְּוִינִים טוֹבִים לְחַלּוּם,
חוּץ מִתְּכַלֵּת שְׁהוּא אוֹכֵל וּמִשְׁמִיד
תְּמִיד, וְהוּא אֵילֵן שְׁבוּ מוֹת וְשׁוּרָה
עַל הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. וּמִשּׁוּם
שְׁהַכֵּל שׁוּרָה תַּחְתִּיו, הוּא אוֹכֵל
וּמִשְׁמִיד.

וְאִם תֹּאמַר כֵּן, גַּם שׁוּרָה בְּשָׁמַיִם
לְמַעַלָּה, וְכַמָּה צְבָאוֹת הֵם
לְמַעַלָּה, וְכָלֶם (מִשְׁמִידִים וְאוֹכְלִים)
קְיָמִים. בֹּא רְאֵה, כָּל אוֹתֶם

וְאִי תִימָא הַכִּי נִמִּי שִׁרְיָא בְּשִׁמְיָא לְעֵילָא וְכַמָּה חֲזִילִין אֲנוּן לְעֵילָא וְכֵלְהוּ

שְׁלֹמֶעֱלָה בְּאוֹתוֹ אֹרֹר תִּכְלַת
נְכַלְלִים, אֲבָל הַתְּחִתּוֹנִים לֹא כֵן,
שֶׁהֵם דְּבַר גֹּס, הַעוֹלָם וְיִ"א אַחַר לְמִטָּה
עַל מַה [שְׁעוֹמֵד וְשׁוֹרָה עֲלָיו. וְלִכֵּן
אוֹכֵל וּמְשַׁמֵּד אוֹתָם. וְאֵין לָהּ
דְּבַר אַחַר לְמִטָּה בְּעוֹלָם שְׁלֹא
יִשְׁמַד, מִשּׁוּם שְׁאוֹר הַתְּכַלַּת
מְשַׁמֵּד כֹּל מַה שְׁעוֹמֵד עֲלָיו.

בְּאַרְבָּעִים וַחֲמִשָּׁה גִּנּוּיִם שֶׁל
מִינֵי אוֹרוֹת נִחְלַק הַעוֹלָם. שְׁבַעַה
נִחְלָקִים לְשִׁבְעָה תְּהוֹמוֹת. כֹּל
אֶחָד מִכֵּה בַּתְּהוֹם שְׁלוֹ, וְאַבְנִים
מִתְּגַלְגְּלוֹת בְּתוֹךְ הַתְּהוֹם, וְנִכְנָס
אוֹתוֹ אֹרֹר בְּאוֹתָם אֲבָנִים וְנוֹקֵב
אוֹתָם, וּמִים יוֹצְאִים בָּהֶם,
וְשׁוֹקְעִים כֹּל אֶחָד וְאֶחָד עַל
הַתְּהוֹם וּמְכַסֶּה לְשִׁנֵּי צִדֵּדִים.

יּוֹצְאִים מִים בְּאוֹתָם נִקְבִים,
וְנִכְנָס אֹרֹר וּמְכַה לְאַרְבַּעַת צִדֵּי
הַתְּהוֹם. מִתְּגַלְגֵּל הָאוֹר בְּחִבְרָתוֹ,
וּפּוֹגְשִׁים בְּאֶחָד, וְנִחְלָקִים הַמִּים,
וְאוֹחֲזִים כֹּל אוֹתָם שְׁבַעַה
בְּשִׁבְעָה תְּהוֹמוֹת, וְכוֹרִים [שׁוֹרִים]
בְּחֻשְׁכִים שֶׁל הַתְּהוֹם. וְהַחֻשְׁכִים
הַלְלוּ מִתְּעַרְבִים בָּהֶם, וְעוֹלִים
הַמִּים וְיּוֹרְדִים וּמִתְּגַלְגְּלִים
בְּאוֹתָם מְאוֹרוֹת. וּמִתְּעַרְבִים
כְּאֶחָד אוֹרוֹת וְחֻשֵׁף וּמִים, וְנִעֲשׂוּ
מִהֶם אוֹרוֹת שְׁלֹא נִרְאִים
חֻשׁוֹכִים.

כִּי אֶחָד מִכֵּה בְּחִבְרוֹ, וְנִחְלָקִים
לְשִׁבְעָה וַחֲמִשָּׁה צְנוּרוֹת שֶׁל
הַתְּהוֹם, וּבָהֶם זֹרְמִים מִים. כֹּל
צְנוֹר וְצְנוֹר עוֹלָה בְּקוֹלוֹ,
וְהַתְּהוֹמוֹת מְזִדְּעוּעִים. וּכְשֵׁאוֹתוֹ
קוֹל נְשֻׁמֶע, כֹּל תְּהוֹם קוֹרָא
לְחִבְרוֹ וְאוֹמֵר: חֲלַק מִמִּיךָ
וְאַכְנָס כֵּךְ. זֶהוּ שְׁפָתִיב (תְּהִלִּים מ"ב)
תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל
צְנוּרִיךְ.

תִּחְתּוֹ אֵלֶּה שְׁלֹשׁ מְאוֹת [וּשְׁשִׁים]
וּשְׁמוֹנִים [וַחֲמִשָּׁה] גִּידִים. מִהֶם
לְבָנִים וּמִהֶם שְׁחָרִים וּמִהֶם
אַדְמִים. נְכַלְלוּ זֶה בְּזֶה וְנִעֲשׂוּ גִּוּן

(שְׁצִי וְאִבִּיל) קָיִמִי. תָּא חֲזִי, כֹּל אֲנֹן דְּלַעֲיָלָא
בְּהֵוָא נְהוֹרָא תְּכֵלָא אֲתַפְּלִין. אֲבָל תַּתְּאִי
לְאוּ הָכִי דְאַנּוֹן מְלָה גִסָּה עֲלָמָא (נ"א אַחֲרָא לְתַתָּא
עַל מַה) דְּקָיִמָא וְשָׂרְיָא עֲלֵיהָ. וּבְגִין כֵּךְ אֲכִיל
וְשְׁצִי לוֹן. וְלִית לָהּ מְלָה אַחֲרָא לְתַתָּא
בְּעֲלָמָא דְלָא אֲשַׁתְּצִי. בְּגִין דְּנְהוֹרָא תְּכֵלָא
שְׁצִי לְכֹל מַה דְּקָיִמָא עֲלֵיהָ.

בְּאַרְבָּעִין וַחֲמִשׁ גִּוּוּיִי זִינֵי נְהוֹרִין אֲתַפְּלִיג
עֲלָמָא. שְׁבַעַה מִתְּפַלְגִין לְשִׁבְעָה
תְּהוֹמִין. כֹּל חַד בְּטִשׁ בְּתֵהוּמָא דִּילֵיהָ וְאַבְנִין
מִתְּגַלְגְּלִין בְּגוֹ תְּהוּמָא. וְעֵיל הֵוָא נְהוֹרָא
בְּאַנּוֹן אֲבָנִין וְנִקְבִין לוֹן. וּמִזָּא נִפְקוּ בְּהוּ
וְשָׁקְעִין כֹּל חַד וְחַד עַל תְּהוּמָא וְחַפְיָא
לְתַרִין סְטָרִין.

נִפְקוּ מִזָּא בְּאַנּוֹן נּוֹקְבִין וְעָלָא נְהוֹרָא וּבְטִשׁ
לְאַרְבַּע סְטָרֵי תְּהוּמָא. מִתְּגַלְגְּלָא
נְהוֹרָא בְּחִבְרָתָהּ וְאַעֲרַעְרוּ בְּחַד וּפְלִגִין מִיַּין
וְאַחֲזִידֵן כֹּל אֲנֹן שְׁבַעַה בְּשִׁבְעָה תְּהוּמִי.
וְכָרָא [כ"א שְׂרָא] בְּחֻשׁוֹכֵי תְּהוּמָא. וְחֻשׁוֹכֵי אֲנֹן
אֲתַעְרְבֵי בְּהוּן. וְסִלְקִין מִזָּא וְנִחְתִין
וּמִתְּגַלְגְּלִין בְּאַנּוֹן נְהוֹרִין. וְאַתְעַרְבוּ כְּחִדָּא
נְהוֹרִין וְחֻשׁוֹכִין וּמִיַּין וְאַתְעַבִּידוּ מְנִייהוּ
נְהוֹרִין דְּלָא אֲתַחֲזָאן חֻשׁוֹכָאן.

בְּטִשׁ כֹּל חַד בְּחִבְרִיָה. וּמִתְּפַלְגִין לְשִׁבְעִין
וַחֲמִשׁ צְנוּרֵי תְּהוּמָא וּבְהוּ נִגְדָן מִזָּא.
כֹּל צְנוּרָא וְצְנוּרָא סְלִיק בְּקִלְיָה (וְאִתְעוּזוּ)
וְאַזְדְּעוּעֵן תְּהוּמִין. וְכַד הֵוָא קְלָא אֲשַׁתְּמַע,
כֹּל תְּהוּמָא קָרִי לְחִבְרִיָה וְאַמְר פְּלִיג מִמִּיךָ
וְאַעוֹל כֵּךְ. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תְּהִלִּים מ"ב) תְּהוֹם
אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִיךְ.

וְנַחֲוֹת אֵלִין תְּלַת מְאָה (נ"א וְשִׁתִּין) וְתַמְנִין (וַחֲמִשָּׁה)
גִּידִין. מְנַהוֹן חוֹרִין מְנַהוֹן אוֹכְמִין
מְנַהוֹן סוּמְקִין. אֲתַפְּלִילוּ דָּא בְּדָא וְאַתְעַבִּידוּ

אָחד. אוֹתם גִּידים נִרְקָמוּ בְשֵׁבַע
עֲשָׂרָה רִשְׁתוֹת, וְכָל אַחַת נִקְרְאָת
רִשֵׁת גִּידים. (וּתְהִימוּ) נִרְקָמוּ זֶה
בְּזֶה וְיִוְרְדִים בְּתַחְתִּית הַתְּהוֹם.
תַּחַת אֵלֶּה עוֹמְדוֹת שְׁתֵּי רִשְׁתוֹת
כַּמְרָאָה הַבְּרֹזֶל, וּשְׁתֵּי רִשְׁתוֹת
אַחֲרוֹת כַּמְרָאָה הַנְּחֹשֶׁת.

שְׁנֵי כִסָּאוֹת עוֹמְדִים עֲלֵיהֶם,
אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד מִשְּׂמָאל. כָּל
אוֹתָן רִשְׁתוֹת מִחֲבֵרוֹת כְּאַחַד,
וּמִים יוֹרְדִים מֵאוֹתָם צְנוּרוֹת
וְנִכְנָסִים בְּרִשְׁתוֹת הָאֵלֶּה. אוֹתָם
שְׁנֵי כִסָּאוֹת, אֶחָד כִּפְסָא שֶׁל רִקִּיעַ
שָׁחַר, וְאֶחָד כִּפְסָא שֶׁל רִקִּיעַ תַּחַשׁ.
שְׁנֵי הַכִּסָּאוֹת הַלָּלוּ, כְּשֶׁהֵם
עוֹלִים, עוֹלִים (כְּאַחַד) בְּאוֹתוֹ כִּפְסָא
שֶׁל הַרְקִיעַ הַשְּׁחֹר. וְכִשְׁיִוְרְדִים,
יִוְרְדִים בְּאוֹתוֹ כִּפְסָא שֶׁל רִקִּיעַ
הַתַּחַשׁ.

שְׁנֵי הַכִּסָּאוֹת הַלָּלוּ, אֶחָד מִיָּמִין
וְאֶחָד מִשְּׂמָאל. וְאוֹתוֹ כִּפְסָא שֶׁל
הַרְקִיעַ הַשְּׁחֹר מִיָּמִין, וְאוֹתוֹ כִּפְסָא
שֶׁל רִקִּיעַ הַתַּחַשׁ מִשְּׂמָאל.
כְּשֶׁעוֹלִים בְּכִפְסָא שֶׁל הַרְקִיעַ
הַשְּׁחֹר, מִנְּמִיד הַכִּפְסָא שֶׁל רִקִּיעַ
שְׂמָאל יוֹרְדִים בוֹ.

מִתְגַּלְגְּלִים הַכִּסָּאוֹת אֶחָד כְּאַחַד,
(וְיִוְרְדִים וְלִקְחִים) לִוְקָחִים כָּל אוֹתָן
הַרִשְׁתוֹת לְתוֹכָם וּמְכַנְּסִים אוֹתָם
לְתַחְתִּית הַתְּהוֹם הַתַּחְתּוֹנָה.
עוֹמֵד כִּפְסָא אֶחָד וְעוֹלָה לְמַעְלָה
מִכָּל אוֹתָם הַתְּהוֹמוֹת, וְעוֹמֵד
כִּפְסָא אַחֵר לְמַטָּה שֶׁל כָּל
הַתְּהוֹמוֹת. בֵּין שְׁנֵי כִסָּאוֹת אֵלוֹ
מִתְגַּלְגְּלִים כָּל אוֹתָם הַתְּהוֹמוֹת.
וְכָל אוֹתָם צְנוּרוֹת נִנְעָצוּ בֵּין שְׁנֵי
הַכִּסָּאוֹת הַלָּלוּ.

שְׁבָעִים וְחֲמִשָּׁה (אוֹרוֹת) צְנוּרוֹת
הֵם. שְׁבָעָה הֵם עֲלִיוֹנִים שֶׁל הַכֵּל,
וְכָל אוֹתָם אַחֲרִים אַחֲזוּיִם בָּהֶם,
וְכֻלָּם נְעוּצִים בְּגַלְגְּלֵי הַכִּפְסָא הַזֶּה
בְּצַד הַזֶּה, וְנְעוּצִים בְּגַלְגְּלֵי
הַכִּפְסָא הַזֶּה בְּצַד הַזֶּה.

גִּוּוֹן חֵד. אֲנוּן גִּידִין אֲתִרְקִימוּ בְשֵׁבַע עֲשָׂרָה
רִשְׁתוֹת. וְכָל חֵד רִשֵׁת גִּידִין אֲקָרִי (אֲתִקְרִימוּ)
אֲתִרְקִימוּ דָא בְּדָא וְנַחְתִּין בְּשִׁפּוּלֵי תְהוֹמֵי.
תַּחַת אֵלִין. תְּרִין רִשְׁתִּין קְיִימִין כְּחִיזוּ
דְּפְרֹזְלָא. וְתִרִין רִשְׁתִּין אֲתִרְנִין כְּחִיזוּ
דְּנַחֲשָׂא.

תְּרִין כְּרִסּוֹן קְיִימֵי עֲלִייהוּ חֵד מִיָּמִינָא וְחֵד
מִשְּׂמָאלָא. כָּל אֲנוּן רִשְׁתִּין מִתַּחְבְּרִין
כְּחֵדָא וּמִיָּין נַחְתִּין מֵאֲנוּן צְנוּרִין וְעֵאלִין
בְּאֵלִין רִשְׁתִּין. אֲנוּן תְּרִי כְּרִסּוֹן חֵד כְּרִסְיָא
דְּרִקִּיעָא אוּכְמָא, וְחֵד כְּרִסְיָא דְּרִקִּיעָא
סַסְגוּנָא. אֵלִין תְּרִין כְּרִסּוֹן כַּד אֲנוּן סְלָקִין
סְלָקִין (כַּחֵד) בְּהוּא כְּרִסְיָא דְּרִקִּיעָא אוּכְמָא.
וְכַד נַחְתִּין נַחְתִּין בְּהוּא כְּרִסְיָא דְּרִקִּיעָא
סַסְגוּנָא.

אֵלִין תְּרִין כְּרִסּוֹן חֵד מִיָּמִינָא וְחֵד
מִשְּׂמָאלָא. וְהוּא כְּרִסְיָא דְּרִקִּיעָא
אוּכְמָא מִיָּמִינָא. וְהוּא כְּרִסְיָא דְּרִקִּיעָא
סַסְגוּנָא מִשְּׂמָאלָא. (ד' נב ע"א) כַּד סְלָקִין
בְּכְרִסְיָא דְּרִקִּיעָא אוּכְמָא, מְאִיד כְּרִסְיָא
דְּרִקִּיעָא שְׂמָאלָא וְנַחְתִּין בִּיהּ.

מִתְגַּלְגְּלִין כְּרִסּוֹן חֵד בְּחֵד (ס"א נחתי ונקטיו) נִקְטִין
כָּל אֲנוּן רִשְׁתִּין בְּגוּוֹיֵיהוּ וְעֵאלִין
לוֹן בְּשִׁפּוּלָא דְתְהוּמָא תַּתְּאָה. קָאִים חֵד
כְּרִסְיָא וְסָלִיק לְעֵילָא מִכָּל אֲנוּן תְהוֹמֵי. וְקָאִים
כְּרִסְיָא אַחְרָא לְתַתָּא דְכָל תְהוֹמֵי. בֵּין תְּרִין
כְּרִסּוֹן אֵלִין מִתְגַּלְגְּלִין כָּל אֲנוּן תְהוֹמֵי. וְכָל
אֲנוּן צְנוּרִין אֲתַנְעָצוּ בֵּין תְּרִין כְּרִסּוֹן אֵלִין.

שְׁבָעִין וְחֲמִשׁ (ד"א ל"ג ג'וורין) צְנוּרִין אֲנוּן. שְׁבָעָה
אֲנוּן עֲלָאֵי דְכָלָא. וְכָל אֲנוּן אֲתִרְנִין
אַחִידָן בְּהוּ. וְכָלְהוּ נְעִיצֵי בְּגַלְגְּלוֹי דְהֵאֵי
כְּרִסְיָא כְּסִטְרָא דָא. וְנְעִיצִין בְּגַלְגְּלוֹי דְהֵאֵי
כְּרִסְיָא כְּסִטְרָא דָא.

בְּהוֹן מִיַּיִן (כ"א בְּהוֹמִיָא) סִלְקִין וְנַחְתִּין. אֲנוּן
דְּנַחְתִּין פְּרָאן בְּתַהוּמֵי וּבְקַעֵי לוֹן. אֲנוּן
דְּסִלְקִין עֲלֵאִין בְּאֲנוּן נוּקְבֵי אֲבָנִין וְסִלְקִין
וּמְלִיָּין לְשִׁבְעַת יַמִּין. עַד כְּאֵן שְׁבַעַת גְּוֹנֵי
נְהוּרִין בְּרִזָּא עֲלֵאָה.

שְׁבַעַת נְהוּרִין אַחְרֵינִין מְתַפְּלְגִין לְשִׁבַּעַת
יַמִּים. וַיִּמָּא חַד כְּלִיל לוֹן. הַהוּא יִמָּא
חַד, אִיהוּ יִמָּא עֲלֵאָה דְכֻלְהוּ שְׁבַעַת זְמִין כְּלִילָן
בִּיהַ. שְׁבַעַת נְהוּרִין אֲלִין עֲאֲלִין לְגוּ הַהוּא
יִמָּא וּמְחֵאֵן לִיהַ לְיִמָּא (לְשִׁבְעִין) לְשִׁבַּעַת סְטָרִין.
וְכַל סְטָרָא וְסְטָרָא אַתְּפֻלְגַּל לְשִׁבַּעַת נַחְלִין.
כְּדַכְתִּיב, (יִשְׁעִיהַ יֵא) וְהִכְהוּ לְשִׁבַּעַת נַחְלִים וְגוּ'
וְכַל נַחְלָא וְנַחְלָא אַתְּפֻלְגַּל לְשִׁבַּעַת נְהָרִין. וְכַל
נְהָרָא וְנְהָרָא אַתְּפֻלְגַּל לְשִׁבַּעַת אֲרַחִין. וְכַל
אֲרַחָא וְאֲרַחָא אַתְּפֻלְגַּל לְשִׁבַּעַת שְׁבִילִין. וְכַל
מִימּוּי דְיִמָּא כְּלַהוּן עֲאֲלִין לְגְוִיָּהוּ.

שְׁבַעַת נְהוּרִין סִלְקִין וְנַחְתִּין לְשִׁבַּעַת סְטָרִין.
שְׁבַעַת נְהוּרִין עֲלֵאִין עֲאֲלִין לְגוּ יִמָּא.
שְׁתָּא אֲנוּן וּמְחַד עֲלֵאָה נַפְקִי. כְּמַה דְנָטִיל
יִמָּא הָכִי פְּלִיג מִימּוּי לְכַל אֲנוּן זְמִין. לְכַל
אֲנוּן נְהָרִין. חַד תְּנִינָא לְתַתָּא בְּסִטְר שְׁמֵאֲלָא
שְׂאֵט בְּכַל אֲנוּן נְהָרִין אַתִּי בְּסִטְר קְשִׁקְשׁוּי
כְּלַהוּן תְּקִיפִין כְּפְרִזְלָא וּמְטִי לְשִׁאָבָא וְשִׁאִיב
אַתְרָה. וְכַל אֲנוּן נְהוּרִין אַתְּחַשְׁכֵּן קַמִּיהַ.
פּוּמִיָּה וְלִישְׁנִיָּה מְלַהֲטָא אֲשָׂא (חֲדוּד דְלִישְׁנִיָּה)
חֲדוּד לִישְׁנִיָּה כְּחַרְבָּא תְּקִיפָא.

עַד דְּמְטִי לְמִיעֵל לְמַקְדָּשָׁא גּוּ יִמָּא וּכְדִין
סְאִיב מַקְדָּשָׁא וְאַתְּחַשְׁכֵּן נְהוּרִין. וְנְהוּרִין
עֲלֵאִין סִלְקִין מִן יִמָּא. כְּדִין יִמָּא מְתַפְּלְגִין
מִימּוּי בְּסִטְר שְׁמֵאֲלָא וַיִּמָּא קֵאֲפִי וְלֹא נְגַדִין
מִימּוּי. וְעַל דָּא רִזָּא דְמַלְהַ כְּמַה דְכְּתִיב
וְהַנְחֵשׁ הִיָּה עָרוּם מִכָּל חֵית הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר
עָשָׂה יְיָ אֱלֹהִים. רִזָּא דְחֻוּיָא בִישָׂא נַחְתִּית

בְּהֵם (נ"א בְּהוֹמִיָא) מִים עוֹלִים
וְיִוְרָדִים. אוֹתָם שְׁיִוְרָדִים כּוֹרִים
בְּתַהוּמוֹת וּבּוֹקְעִים אוֹתָם. אוֹתָם
שְׁעוֹלִים נְכַסִּים בְּאוֹתָם נְקָבִי
הָאֲבָנִים, וְעוֹלִים וּמְמַלְאִים
לְשִׁבַּעַת הַיָּמִים. עַד כְּאֵן שְׁבַעַת
גְּוִיָּים שֶׁל אֲרוֹת בְּסוּד עֲלִיּוֹן.

שְׁבַעַת אֲרוֹת אַחְרֵים נַחְלִיקִים
לְשִׁבַּעַת יַמִּים, וַיִּם אֶחָד כּוֹלֵל
אוֹתָם. אוֹתוֹ הַיָּם הָאֶחָד הוּא יָם
הָעֲלִיּוֹן שְׁכַל שְׁבַעַת הַיָּמִים
כְּלוּלִים בּוֹ. שְׁבַעַת אֲרוֹת הֵלְלוּ
נְכַסִּים לְתוֹף אוֹתוֹ הַיָּם וּמְכִים
בּוֹ לִים (לְשִׁבְעִים) לְשִׁבַּעַת צְדָדִים.
וְכַל צַד וְצַד נַחְלֵק לְשִׁבַּעַת
נַחְלִים, כְּפַתּוּב (יִשְׁעִיהַ יֵא) וְהִכְהוּ
לְשִׁבַּעַת נַחְלִים וְגוּ'. וְכַל נַחַל
וְנַחַל נַחְלֵק לְשִׁבַּעַת נְהָרוֹת, וְכַל
נְהָר וְנְהָר נַחְלֵק לְשִׁבַּעַת דְּרָכִים,
וְכַל דְּרָף וְדְרָף נַחְלֵק לְשִׁבַּעַת
שְׁבִילִים, וְכַל מִימֵי הַיָּם כְּלָם
נְכַסִּים לְתוֹכָם.

שְׁבַעַת אֲרוֹת עוֹלִים וְיִוְרָדִים
לְשִׁבַּעַת צְדָדִים. שְׁבַעַת אֲרוֹת
עֲלִיוֹנִים נְכַסִּים לְתוֹף הַיָּם. שְׁשָׁה
הֵם, וּמְעֲלִיּוֹן אֶחָד יוֹצֵאִים. כְּמוֹ
שְׁנוּטֵל הַיָּם, כְּף מַחְלֵק מִימּוּי
לְכַל אוֹתָם יַמִּים, לְכַל אוֹתָם
נְהָרוֹת. תְּנִין אֶחָד לְמַטָּה בְּצַד
שְׂמָאל שֶׁט בְּכַל אוֹתָם נְהָרוֹת כְּאֵן
בְּצַד. קְשִׁקְשׁוּי כְּלָם חֻזְקִים
כְּבַרְזֵל, וּמְגִיעַ לְשִׁאָב, וְשׁוּאָב
מְקוּמָה. וְכַל אוֹתָם הָאֲרוֹת
נַחְשָׁכִים לְפָנָיו. פִּיּוּ וּלְשׁוֹנוֹ
לוֹהֲטִים אֲשֶׁר. (חַד לְשׁוֹן) מְחַדְדַת
לְשׁוֹנוֹ כְּחַרְבַּת חֻזְקָה.

עַד שְׁמִיגִיעַ לְהַכְּנֵס לְמַקְדָּשָׁא לְתוֹף
הַיָּם, וְאִזּוּ מְטַמֵּא אֶת הַמַּקְדָּשׁ
וְהָאֲרוֹת נַחְשָׁכִים, וְאֲרוֹת
עֲלִיוֹנִים עוֹלִים מֵהַיָּם. וְאִזּוּ
נַחְלִיקִים מִימֵי הַיָּם בְּצַד שְׂמָאל,
וְהַיָּם קוֹפֵא וּמִימּוּי לֹא זוֹרְמִים.
וְעַל זֶה סוּד הַדְּבָר, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב
וְהַנְחֵשׁ הִיָּה עָרוּם מִכָּל חֵית

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מב השר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הביאו פְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם - לְמַדּוּ וְהִפִּיצוּ אֶת הַזֶּהָר הַקָּדוֹשׁ

וְתִזְכּוּ לְהִבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרְשָׁב"י הַקָּדוֹשׁ
(זֶהָר תְּרוּמָה קכ"ח)

תָּנוּ ע"ז לְאֱלֹקִים

סֵט זֶהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּד

הִזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

ניתן לרכוש בחנות "מלכות דוד" רח' השומר 74 בני ברק
או ב"מפעל הזוהר העולמי" רח' נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

אמר משה רבינו לרשב"י: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" ויתקיים בהון ד' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר (דברים לב, יב) פרוש: משום שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בנו הפסוק שהשם יוציאנו מן הגלות בלי קטרוג. (רעיא מהימנא פרשת נשא דף קכד:)